

Pàgina Artística de LA VEU

Excavacions y troballes.-Art antich y modern.-Pedagogia artistica.-Museus y Coleccions.-Art nacional y extranger.-Curiositats barcelonines.-Ressenya de conferencies.-Exposicions locals y forasteres.-Llibres y Escoles. Noticies de concursos y de tot lo que pugui interessar als artistes y als industrials d'art

50

Burne-Jones y el preraphaelisme

(Acabament)

Y aquest sentiment d'irreparable triseda, potser per la càrrega desoladora dels anys—he sentit dir que'l mestre ja'n compta més de seixanta—s'ha accentuat encara més, com ho demostren les pintures que actualment té exposades al Saló del Champ-de-Mars. Penso tan sols que una d'elles representa el tetràic episodi de la història de Perseus, l'heroi mitològic grec, quan se proposa sorprendre la Medusa en son monstruós castell, però occidit, decapitat. La entonació sorda del quadre que, contra totes les prescripcions tudesques, apareix fúnebrement pintat de un extrany color basílic, mitg de novell, mitg de pissarra, ja predisposat l'anim al aclaparament. Un país volcà-

Les fondaries de la mar
Interpretació a línia del quadre de Burne-Jones.

nich y enclotat, sense plantes, sense arbres, sense horitzons, constituït per pedres roques que en últim terme sostenen l'embruixat castell de la Medusa, es el dantesco escenari de la espantosa representació. Y per entre aquelles ombres de mal somni, per entre aquells roquissers de color indecis de ferro, se mouen angustiosos les guardies del castell que, com son velles y cegues, van d'esma, mitg arrupides, font gestos de foll engonciment. Y per allí també passa Perseus, com un cristall espectral, ab la seva cuirassa formidable, feta d'escates d'acer, cercant a les palpenes el tenebrós misteri que li ha d'obrir les portes del encantat castell.

Després d'aquest espectacle ple d'angoixa, ve'l 'Retrat d'un Men', una cara pàlida, malaltica, terbolta, ahont fluen, com en certes efígies mitgrevals, uns ulls grossos, feroçosment engrandits, oberts pel desvari o per una morbida visió interior. Per aquí tothom diu que es una imatge malsana, deletèria, molt més acostada als fantasmes estilitats per Watts o als personatges quimerics de Maeterlinck, que a les tradicions preraphaelistes. Potser sí. Mes lo que jo, per la meua banda, us puch assegurar, és que'ls ulls d'aquella criatura se us agafen als sentits y a les potencies, per no abandonarlos ja en la vida, com no us es possible deslligarvos per may més del somni de la Joconda, un cop l'heu arribat a contemplar. Lo que hi ha de diferència és que'l somni de la Joconda es equivocat, indescribable, enigmàtic y tant pot ésser d'ingenuïtat com de sapiència, d'esperança com de negació, de beatitud com d'ironia... mentre que'l mirat del 'Men' de Burne-Jones us deixa al esperit un sentiment estrany, però definitivament ple d'amargor. Sembla que aquella criatura vulgui avergonyarvos, amenaçarvos, com si en nom d'una generació nova fés càrrecs, als homes presents, de vicis, de delictes, pels quals ella està patint.

Però, allà ahont la mirada que'l gran pintor anglès sab donar als seus personatges, exercit tot el poder d'una real fascinació, es en el quadre que titula

'The Depths of the Sea'. (Les fondaries de la mar). Es un plaot estret y alt per l'estil del de Copenhaga, y com les demés pintures de Burne-Jones, també deixa sorprendre aquesta, per lo extrany de la invenció y pels medis singularissims de què's val per exterioritzar-la. Fa l'efecte del somni d'un poeta apocalíptic, posat en escena per un pintor crudelment ser y dotat de pacients delectances. En 'Les fondaries de la mar' se sent cantar dolçament l'etern poema de la seducció femenina y el sacrifici del home enamorat. Ab tota suavitat y ab tot silenci, allí s'assistirà al drama esgarriat de quan la fatídica sirena, després d'encisar al mortal amador ab ses canturies, l'atreu y se'l xucia mar endins. La escena tremenda passa al fons del oceà, davant d'uns pilars de roca que fantàsticament venen a representar el porxich de la cova o del palau submergit ahont habita la sirena. Y al bell mitg d'aquella màgica regió, may somniada en pintura, apareix rosada y incitante la nina de la mar y de la mort, en forma de donzella misteriosa que, com les Tritònides, es dona de mitg cos per mitg, y peix de mitg cos per vall. Ab els seus braços d'immortal deessa, té estretament agafat el jove mortel que ha seduit a flor d'aigua, y l'estira cap al fons, com si volgués fer penetrar dintre'l porxich del seu quimeric palau. Però, veus aquí que, mentre la sirena, ab un inoblidable somri demunt dels llavis, sembla celebrar la seva eternal victòria, el jove mortel, el coll, agonitzant, mancat del aire de vida. La nina somriu y triomfa luint la immortalitat del seu cos no entre la transparentia de les aigües; però l'home de la terra defalleix y mor en aquell element estrany que li sospèn el respir y li fa tornar lívides les carns del cos.

Y es de veure com el contrast altament tràgic de les figures, pictòricament esdevé traduït per una gran harmonia de línies verticals y de tènues coloracions. Na una exhibició dramàtica de triomf per part de la sirena, na una extenuació de mort per par del home. Tota la expressió està continguda en el gest llanguit del mortal que ha declinat la testa, y en els ulls vivíssims de la sirena, que somriu. Y la mateixa contenció de forma y d'actiu que presenten els cosos nús enllaçats, ofereixen els seus colors una total harmonia entre rosa y glauca concilia, no tan sols les nimbances verdoses del fons del mar y les carns dels cosos, sinó els mil y mil corpiusculs de tot ordre que, segons les fórmules de Ruskin, fidelment observades aquesta volta pel pintor, accentuen la veritat del escenari, decorant preciosament l'espai amb volutes que s'escapen del cos del amador, encara un xich impregnat del aire de la terra; roques fulloses dels pilars del porxich terrible y misterios; arenes finíssimes, colorats lluent, petxines multicolors del fons oceànic... tot se fon en una blanca de tons quets que dulcifica lo punyent del espectacle.

Lo més brillant que hi ha en tot ell, y però us pertorba l'ànima, es la mirada joyosa, equivocament joyosa de la sirena. Un se'n va de davant del quadre ab un dubte que'l desconcerta. ¿Per què somriu d'aquella manera estranya? ¿Ho sab que està un cadavre al fons del mar y sent la toja fatídica del seu mortal triomf? ¿O bé es que ho ignora que l'home que d'entre'ls braços hagi espirat y somriu davant la felicitat amorosa que l'espera? ¿Es inconsciència aquell somriure? ¿Es perversitat? No es facil dirho. Lo cert es que un surt confós de la vista d'aquests quadres que, com l'estíx de Thebes, proposen enigmes als passants.

+ R. CASELLAS.

L'art den Joseph Clará

Ni classicisme, ni naturalisme... aquí l'home torna a les fonts del art, y en ses obres, l'Unitat, la Perennitat, la 'Eternitat' de la BELLESA UNICA se'n fa palesa.

Ni misticisme, ni sensualisme... Les imatges den Clará se s'iden en el mon, com un fet resultant d'un tot invisible; sorgeixen, tantmateix, com un fet ordinari, y tenen l'encant normal que'n produeix el fet lògic del fruit que neix en l'arbre.

Ni partits de forma, ni partits d'expressió... tot se fon en l'unitat més dolça que may s'hagi sentida. L'artífic del art hi troba tota la seva gloria expressant el secret de les més altes dignitats de la Natura, que l'artista's dona palpables, demunt la pedra morta.

Per això, davant d'aquestes escultures, Carrière diria, com enfront dels lleons egipcis del British Museum, que la particularitat essencial de l'art natura es la que fa semblant l'ondulació dels cosos ab les formes generals del mon (1), y a aquesta unitat, aquest sentiment de la misteriosa germanor de formes, es la més alta gloria del artista.

Rés de més aconseguit en semblança a la Natura, que aquestes belles arquitectures de marbre. Com demunt de les montanyes, demunt d'elles, dels esposos de la llum y el cos, ne neix la gracia. Els reflexes juguen sobre les masses a tremolors de vida, y no cal pas que agitin les formes per alcançar el moviment.

D'aquest joch d'amor, de la llum y

UNA TESTA

els cosos, se'n desvetlla aquest oblidat sentit de la Natura, que l'art ha de mantenir sempre viu, y aquesta força d'evocació, es justament la gloria del art; l'art mateix; és expressió humanada de la força natural (2).

Rés de més artificial que l'art, y no obstant, res de més fortament lligat per invisibles arrels a totes les coses del Univers... Les definicions humanes devant

En Joseph Clará

dels seus fets més gloriosos, s'escorren cap a les ombres del misteri, y es per això tot justament que l'obra d'art es gloriosa, perquè 'llur bellesa, prové d'expressar la força d'un altre element invisible (3).

Així es l'art den Clará: així es l'Art.

L'obrer d'aquestes obres, es l'home humil, senzill, amable, bondados y enèrgic al ensemps. Parlantli normal, fa's veu tacte definitiu ab les coses essencials de la vida. Travers de la seva obra, cada dia hi veiem més acusat aquest alt sentit de concreció que guarneix ses escultures d'una puresa arcaica, com si retornant als orogens del art volgués vestirles ab frescos de naixença.

Y en aquest retorn als orogens, hi ha tota la gloria del poema del Esforç, del Sacrifici, del Amor, del Dolor, que tot es una mateixa cosa. La reacció vers la puresa inicial se'n presenta ab tots els esforços d'una lluita constant que's repeteix dia darrera dia, ab serena fortitud, ab insistència aguda.

Mireu, desde'l temps en que les mans den Clará modelaren el bust de 'La Romana', ple tot ell d'una profunda dolçura melancòlica, fins a la forta severitat del 'Crepuscle', com se fan visibles les senyals del seu triomf. Les perfeccions del ofici, les amables vaguetats del impresionisme s'han canviat per una forta tendència escultòrica, franca, quasi rígida, però en la que's declara la rahó de ser dels bells cosos, hont l'harmonia s'alcança per la lògica, que al cap de vall es allí hont hi ha dormida la lleugeresa de la Belleza.

Y anen encara mirant y veureu com del 'Crepuscle' a l'aquesta testa de 'La Serenitat', modelada per l'artista, quasi que'n publiquen un bocet, hi ha un pas més cap al sacrifici de tota gracia exte-

rior, en benefici d'aquella altra gracia perdurable. En les obres d'aquests temps darrers no hi busquem pas l'home d'ofici, entès en produir efectes; no hi busquem pas aquell Clará dels primers anys, donat un xich a les corrents romàntiques. No; busquem un home nou, quasi ignominiosament, que viu l'art del temps y de les escoles, y va cercant cap a l'ombra dels orogens la puresa veritable, y ab insistència quasi apassionada va entonant, com aquells geòlegs ansiosos, ab través de les capes que formen les èpoques y les escoles, fins a trobar el cor tou de la terra, hont dorm encara la indecisió inicial, com una noya en la creixença, que encara no té fetes les gracies del seu cos.

Y fixeu-se en que, com més va guanyant l'artista en aquesta concreció més humil, més humanes se'n tornen les seves obres. Sembla que en la candorositat de les estructures corpòries purament lògiques, s'hi senti palpar més clarament l'esperit de la Natura, y que en les propies rigideses hi ha aquell sentit de la imperfecció humana, pel qual apreciem que ella lley de la humana vida es l'Esforç, y la lley del jutjament humà, el Perdó (4).

Devallant, o millor dit, ascendint cap als orogens, se us desvetlla, davant d'aquesta rigidesa plena de sentit que tenen les imatges, tota la misteriosa grandesa del 'initium'; tot l'encant misteriós d'aquell moment en que l'home primer obri els ulls davant del mon tot tendre encara. Per això es tan fortament viu aquest encantament de les estatuas; per això's abstraen tan fortament ab la seva magnífica simplicitat.

Jo'm penso que en aquest aldarull universal que'n diuen la revolució artística, el cas den Clará es únic. Tothom vol crear cosos nous demunt les ja creades; y per mi, tots, tots menys en Clará, esguernen el camí.

Com, si la vida que ha sigut no hagués sigut, tots s'esforçen en fer un altre encament demunt de tot el passat; y l'iniciament tot justament, es desotto el passat. La font de la vida no ha canviat pas de lloch, y es inútil que s'esforçin perquè no la faran pas rajar avuy demunt de les centures d'existència. Ella permanece encara allí hont fou, alimentant els temps, y cal anar a buscarla allí, si volen tastar de la seva aigua.

L'orgull ha fet pensar als homes que ells eren la concreció del mon y de la vida, y que podien trasbalsar l'ordre y els fonaments de la torre dels ritmes universals; y oblidats a n'aquestes folles creencies, volen dir la paraula de començament altra vegada... y de paraula de començament sols se'n ha dit una, y may, may més se'n tornarà a dir una altra.

Sols hi ha un Principi, y encara que's revoltin contra d'ell, res podrà trasbalsar l'ordre... y si volen reconèixer, caldrà que deixin la cina del orgull, y que ab el cap tot, devallant, devallant cap a les tenebres, dels orogens, seguint els passos del nostre Joseph Clará.

Den Clará, qui es nascut entre nosaltres, no'n voliem parlar avuy, com tampoch voliem parlar dels seus triomfs. Volríem, sí, donar dels seus pensaments, una noticia breu y respectuosa.

El creador d'aquestes escultures, no troba lloch per les seves creacions. Té horror al buit que's fa a l'entorn de les estatuas; plora de no veure's lligades a quelcom d'estable que les unirà ab la vida dels homes. Aquestes formes soles, aixecades demunt la multitud, no volen dir res. Son un fet isolat, y en Clará sab que en la vida no hi ha res isolat; tot s'unifica en un Tot.

Miquel Angel fou arquitecte, per aquesta rahó potser?

El nostre escultore voldria quelcom més arrelat a la vida dels homes que una peanya per sostenir llurs escultures. Ell voldria que entre columnes y graderies, fossin elles una part d'un conjunt, com ho foren els frisos del Partenon.

L'art llure, invocat per les decadencies, no es pas l'aspiració d'aquest gran obedi, d'aquest gran d'splinitat; y per això solista ab quicòm de gloriós, y se'n alça de cara al mar, demunt dels bells turons que voltan Barcelona, les pe-

drés d'or d'un gran monument de glori-ficació social.

Potser allí, al Parch Güell, millor que enlloch, podríem fixar aquesta vaga imatge, y somniant ab l'artista, veureu la columnata ferma d'un monument, hont dignarien les muses serenes, de cara al sol, estores les llegendes recordades dels noms dels catalans il·lustres. Seria l'antecel dels Catalans il·lustres, la memoria d'ells feta gloria d'art, demunt de Barcelona.

Y que en Clará ha tingut aquest somni; que en Clará ha esbocat ja qualque figura, ens ho diu el bocet del mausoleu que una família de Madrid li ha encarregat. Es aquesta imatge 'La Serenitat' demunt les runes de la vida, l'obra que'l nostre escultore se'n anat ara a emprendre a París.

Però, aquests pensaments, aquests accecs, son massa subtils potser per amentarlos aixís. Callem, callem devotament, davant les escultures den Clará.

Joanm FOLCH Y TORRES

- (1) Eugene Carrière, 'L'Art Antique'.
- (2) John Ruskin, 'Ellogi de la Poesia'.
- (3) John Ruskin, 'Les set llinies de l'Arquitectura'.
- (4) John Ruskin, 'Les Pedres de Venècia'.

A la memoria den Casellas

Segueixen els treballs d'organització de la Exposició-tombola per recollir beneficis en prò de l'erecció d'un monument a la memoria del Mestre Casellas.

Entre les moltes adhesions d'artistes enviades al Fayans Català, hont se recullen, hi figuren les dels senyors J. Grau,

HERCULI

M. Galwy, Joan Vila, Bergés, Mas y Fondevila, Fuxà, Moragas y Alarma; Alexandre de Riquer, Tolosa y altres.

En el vinent número donarem ja alguns detalls respecte l'organització d'aquesta manifestació artística, que promet vestir caràcters de veritable solemnitat, car s'aplegaran per la memoria del Mestre totes les tendencies dels moderns pintors catalans.

Les Exposicions

A cà'n Parés

En Berga y Boada

El nom den Berga y Boada es ja prou conegut del nostre públich pera que sia precis parlar aquí de que forma part de la escola dels paisatgistes olotins, perquè perat l'ilegítim tampech sera nova la noticia de que a Olot hi ha les tradicions artístiques del paisatge, que promet vestir caràcters de veritable solemnitat, car s'aplegaran per la memoria del Mestre totes les tendencies dels moderns pintors catalans.

Però si no es nova la noticia de que a Olot hi ha tot un exercit de pintors y un aixam d'escultors que treballen y que en poch o en molt cada any venen a Barcelona, sera cosa nova dir que aquell amic nostre, que fins ara l'hem conegut fent més d'escultor que de pintor, se'n presenta tot da sobte ab una colecció de notes plenes d'una frescor tan encisadora y ab unes tendencies d'evolució tan senyalades, que si no fos aquell alve de família que pren tot lo d'Olot, per mortu d'aquelles llavors característiques de les montanyes llunyanes y aquelles verdors incomparables, diríem que es més nostre que l'ells; perquè realment les notes d'ella Berga y Boada son un pas gros cap a una modalitat ben diferenta de les dels seus concitadans.

Qui sab—un se diu mirant les y deuant un cop d'ull al catàleg—si això es diferent de lo dels olotins d'abans? Perquè això es de l'alta montanya de Olot y les visions aquelles eren dels plans... Qui sab si el paisatge, ab tot y veures que es de la propia mena, cambia prou pera donar aspecte de cosa diversa a les pintures? Ves a saber si el propi Vayreda, pintant per aquestes cims, hauria fet lo mateix... Però nò ja's veu totesgut que nò; ja's veu que en Berga y Boada ha volgut moure un busca d'un aspecte nou, y ha fugit dels camps de fajol y de les arbrades frescales, y ha deixat aquells tons de fredida tremoladica, pera dibuixar-nos vegues y fondals, y pastors y núvols y qualque

Testa de 'La Serenitat'

Una de les darreres obres den Clará.

aspecte panoràmich, ab tofes de pans llunyanes; passant d'aquella dolça intimitat, un xich romàntica, dels nostres olotins que s'endosaven en les delícies d'un recó frescat, pera veure les coses més de lluny y apuntant tova la riquessa de colors nous y desconeguts fins ara entre'ls pintors de la escola. Y es que en Berga ha sentit també un xich

«La Serenitat demunt les runes de la Vida»

Bocet perat Mausoleu que una família de Madrid ha encarregat, fa poch, a n'en Clará.

JOAN RIERA
PREMIAT EN VARIES EXPOSICIONS
Tallers d'Escultura Religiosa y Decorativa
AD SOCIEDAD DE FUSTERIA
Especialitat en Altars, Oratoris, Troncos, Mobles d'Art, & &
Despatx: Carrer Ripoll, 4, pral. - BARCELONA
Taller: Passatge Gamaros, costat Orfeó Catalá